

— Хайде, Евге, дигнете софрата, та да си поговоримъ сега пъкъ по служба. Утре ще трѣбва да наредимъ, каквото можемъ, па да поема пжтъ и за други села. Вие ще станете кметъ и председателъ на комитета, а до като е тука Евга, ще помогне да се раздаде каквото има за облѣкло на децата, сапунъ и каквото има за ядене. Ти ще си изберешъ двама-трима честни хора да ти помагатъ. Сега за сега ще ти оставя само единъ войникъ, а всичката тая паплачъ, около общината, ще пратя направо на фронта, отъ тамъ по-голѣма и жестока присжда нѣма. Ако уцѣлѣятъ ще ги сждимъ пакъ, ако не. . . името имъ де се не чуе. . . Страшни сж тия престжпления. . . Не стигатъ ужаситѣ, които преживѣваме отъ войната, а трѣбва да се вайкаме и за парче сапунъ! Разбрано ли, драги учителю? Сега искамъ веднага отговоръ.

— Дали ще мога да се справя. . . Тѣ ме оскърбяха толкова много, че не смѣя.

— Ти нали нѣма да ги оскърбявашъ?

— Абѣ, Стоиле, то е така. . . имамъ още малко да засявамъ. . . Ето гюловѣтѣ и тѣ ще почнатъ да цѣфтятъ.

— Ще се намѣрятъ помощници. . . Колко работа ще имашъ? може само вечеръ да раздавашъ. Войникътъ дето ще ти оставя е опитенъ канцеларистъ, а и Евга и Людмила ще бждатъ презъ деня тамъ. . .

— Говоришъ, Стоиле, така на слуки — обади се Людмила отъ другата стая, дето приспиваше децата. — Азъ нали помагамъ на татко. Ние двама засаждаме сега царевицата и фасуля.

— Сега вече разбрахъ, че всичко се е объркало отъ тая война. . . Да видѣхъ не бихъ повѣрвалъ на очитѣ си. . . Людмила съ орало въ ржка! . . . — и като помѣлча малко додаде: — Геройски народъ сме, ала сме безумци. . . на циганинъ властъ не се дава. . . Е, кажи ми. . . преди да си легна, ще бжде ли така както казвамъ.

— Да, ще бжде. . . твърдо отсѣчи тати и подаде на подпоручика ржката си.

— Ще спя тогава една нощъ напълно спокоенъ. . . Лека нощъ на всички.